Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (siódma izba)

z dnia 25 marca 2026 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Prawo instytucjonalne – Ochrona danych osobowych – Rozporządzenie (UE) 2018/1725 – Złożona do EIOD skarga odnosząca się do przetwarzania danych osobowych przez EUIPO – Częściowe umorzenie postępowania – Częściowa oczywista niedopuszczalność

W sprawie T-144/25

WS, którego reprezentował H. Tettenborn, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych (EIOD), którego reprezentowali D. Nardi, F. Muller i A. Zawiła-Niedźwiecka, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (siódma izba),

w składzie: K. Kecsmár, prezes, P. Nihoul (sprawozdawca) i U. Öberg, sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

wydaje następujące

Postanowienie

1 WS, będący skarżącym, wnosi w swojej skardze, po pierwsze, na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności domniemanej dorozumianej decyzji Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) z dnia 26 lutego 2025 r. o nienadaniu biegu skardze WS z dnia 25 listopada 2024 r. dotyczącej sposobu, w jaki Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) przetwarzał jego dane osobowe (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), a po drugie, na podstawie art. 268 i 340 TFUE, o naprawienie szkody, jaką WS miał ponieść wskutek zachowania EIOD wobec niego.

* Język postępowania: angielski.

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 1 sierpnia 2024 r. na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43) skarżący złożył do EUIPO wniosek o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów.

3 Ponieważ EUIPO nie potwierdziło odbioru ani tego wniosku, ani późniejszych ponownych wniosków, skarżący zwrócił się do EUIPO pismem z dnia 4 listopada 2024 r. o potraktowanie tego jako naruszenia ochrony danych.

4 Decyzją z dnia 15 listopada 2024 r. dyrektor wykonawczy EUIPO na podstawie art. 4 ust. 1 lit. b), ust. 2 tiret drugie i ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 utrzymał w mocy dorozumianą decyzję odmowną.

5 W dniu 25 listopada 2024 r. skarżący złożył do EIOD skargę na EUIPO (zwaną dalej „skargą z dnia 25 listopada 2024 r.”), w której to skardze wskazuje on w szczególności, że domaga się od EUIPO uzyskania kopii swych danych osobowych oraz ewidencji dotyczącej rozpatrywanych operacji przetwarzania danych, przywracania jego danych, które zostały usunięte, ograniczenia przetwarzania jego danych i informacji dotyczących tego naruszenia ochrony danych. W tym samym dniu EIOD potwierdził odbiór tej skargi poprzez automatycznie wygenerowaną wiadomości elektronicznej.

6 W dniu 5 grudnia 2024 r. skarżący zwrócił się do EIOD o przekazanie mu numeru akt, jaki nadano jego skardze z dnia 25 listopada 2024 r., oraz wszelkich uzupełniających informacji.

7 W dniu 20 stycznia 2025 r. skarżący ponowił swój wniosek dotyczący numeru akt.

8 W dniu 21 stycznia 2025 r. EIOD potwierdził odbiór powyższych dwóch wiadomości elektronicznych skarżącego. Ponadto EIOD powiadomił go, że nie znalazł żadnego śladu skargi z dnia 25 listopada 2024 r., i wezwał skarżącego do jej ponownego złożenia.

9 Pismem z tego samego dnia skarżący odmówił spełnienia żądania EIOD dotyczącego ponownego złożenia skargi z dnia 25 listopada 2024 r. z tego względu, że potwierdzenie odbioru, które wysłano mu w tym dniu, świadczyło o tym, iż wspomniana skarga została złożona prawidłowo. Skarżący przedłożył jednak kopię swojej skargi i załączników do niej oraz kopię wygenerowanego automatycznie potwierdzenia odbioru.

10 W dniu 24 stycznia 2025 r. EIOD poinformował skarżącego, że jego skarga z dnia 25 listopada 2024 r. została zarejestrowana w aktach pod numerem 2025-0100. W tej samej wiadomości elektronicznej EIOD przedstawił następujące wyjaśnienie: „Rozpatrzymy Państwa skargę, a następnie poinformujemy Państwa o dalszym biegu sprawy”.

11 W dniu 29 stycznia 2025 r. skarżący zwrócił się do EIOD o udzielenie mu informacji o podjętych działaniach.

12 W dniu 31 stycznia 2025 r. EIOD w szczególności ponownie potwierdził otrzymanie skargi z dnia 25 listopada 2024 r. oraz numer akt, który został jej przydzielony, i poinformował skarżącego, że informacje przekazane przez niego w wiadomości elektronicznej z dnia 21 stycznia 2025 r. zostaną uwzględnione przy rozpatrywaniu jego skargi.

13 Wiadomością elektroniczną z dnia 7 lutego 2025 r. EIOD poinformował skarżącego w szczególności, że jego skarga z dnia 25 listopada 2024 r., przedłożona online, została zidentyfikowana w dniu 5 lutego 2025 r. i zostanie rozpatrzona.

14 W dniu 2 marca 2025 r. skarżący wniósł skargę w niniejszej sprawie.

Zdarzenie mające miejsce po wniesieniu skargi

15 W dniu 16 kwietnia 2025 r. EIOD poinformował skarżącego o decyzji w sprawie zakończenia postępowania w przedmiocie rozpatrzenia skargi z dnia 25 listopada 2024 r. W tym względzie EIOD uznał, że owa skarga dotyczy nie przetwarzania danych osobowych, lecz rozpatrywania wniosków o udzielenie publicznego dostępu do dokumentu składanych na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001. W związku z tym EIOD uznał, że skarga wykracza poza zakres jego kompetencji i że nie ma wystarczających podstaw do wszczęcia postępowania wyjaśniającego.

Żądania stron

16 W swojej skardze WS wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– zasądzenie od EIOD na jego rzecz zadośćuczynienia w ustalonej przez Sąd kwocie co najmniej 1500 EUR za krzywdę i szkody niematerialne, jakie miały wynikać z zaskarżonej decyzji;

– obciążenie EIOD kosztami postępowania.

17 W ramach zarzutu niedopuszczalności EIOD wnosi do Sądu o:

– odrzucenie żądania stwierdzenia nieważności jako niedopuszczalnego;

– oddalenie żądania odszkodowawczego jako bezzasadnego;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

18 W swoich uwagach w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności skarżący wnosi zasadniczo do Sądu o:

– oddalenie zarzutu niedopuszczalności.

Co do prawa

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności

19 Zgodnie z art. 131 regulaminu postępowania przez Sądem jeżeli Sąd stwierdzi bezprzedmiotowość skargi, może w każdej chwili z urzędu, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron, orzec w drodze postanowienia z uzasadnieniem o umorzeniu postępowania.

20 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, i postanawia na podstawie tego przepisu oraz po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron orzec bez dalszych czynności procesowych.

W przedmiocie tego, czy dorozumiana decyzja została podjęta w dniu 26 lutego 2025 r.

21 W celu ustalenia, czy żądanie stwierdzenia nieważności stało się bezprzedmiotowe, Sąd uważa za właściwe zbadanie, czy jej przedmiot istniał w momencie wniesienia skargi. Należy zatem zbadać, czy dorozumiana decyzja została podjęta w dniu 26 lutego 2025 r.

22 Zgodnie z art. 63 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39) „[j]eżeli [EIOD] nie rozpatrzy skargi lub w ciągu trzech miesięcy nie poinformuje osoby, której dane dotyczą, o postępach i efektach rozpatrywania skargi, przyjmuje się, że Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał decyzję odmowną”.

23 Z powyższego wynika, że dorozumiana decyzja odmowna zapada, gdy są spełnione dwie kumulatywne przesłanki: po pierwsze, EIOD nie poinformował skarżącego o efektach rozpatrywania skargi w terminie trzech miesięcy; po drugie, EIOD nie poinformował skarżącego o postępach rozpatrywania skargi w tym samym terminie.

24 W niniejszej sprawie, ponieważ skarżący złożył skargę w dniu 25 listopada 2024 r., termin trzech miesięcy upływa do dnia 25 lutego 2025 r. Strony są zgodne co do tego, że EIOD nie poinformował skarżącego o efektach rozpatrywania skargi w terminie trzech miesięcy od jej otrzymania. Należy zatem zbadać, czy EIOD poinformował jednak skarżącego o postępach w rozpatrywaniu skargi przed upływem tego terminu, czyli przed dniem 26 lutego 2025 r., co stało na przeszkodzie zapadnięciu dorozumianej decyzji odmownej.

25 Jak wskazano w pkt 8 powyżej, EIOD przede wszystkim w dniu 21 stycznia 2025 r. poinformował skarżącego, że nie znajduje żadnego śladu skargi z dnia 25 listopada 2024 r.

26 Następnie w dniu 24 stycznia 2025 r., ponieważ skarżący przedstawił kopię swej skargi, EIOD poinformował go, że została ona odebrana i zarejestrowana w aktach pod numerem 2025-0100. EIOD poinformował również skarżącego, że rozpatrzy skargę i poinformuje go o dalszym biegu sprawy.

27 Z kolei w dniu 31 stycznia 2025 r. EIOD odpowiedział na inne żądania udzielenia informacji wystosowane przez skarżącego, i wskazał mu, że informacje przekazane przez niego w dniu 21 stycznia 2025 r. zostaną uwzględnione przy rozpatrywaniu jego skargi. Wyjaśnił on również, że zostanie ona potraktowana jako otrzymana w dniu 25 listopada 2024 r.

28 Wreszcie w wiadomości elektronicznej z dnia 7 lutego 2025 r. EIOD zasadniczo:

– poinformował skarżącego, że jego skarga z dnia 25 listopada 2024 r., przedłożona online, została zidentyfikowana w dniu 5 lutego 2025 r. i zostanie rozpatrzona;

– wyjaśnił, że w wiadomości elektronicznej z dnia 31 stycznia 2025 r. chciał jedynie poinformować skarżącego, iż jego skarga zostanie rozpatrzona na podstawie kopii otrzymanej w dniu 21 stycznia 2025 r., ale że datą złożenia skargi był dzień 25 listopada 2024 r.;

– wyjaśnił, że w zakresie, w jakim posiada on obecnie oryginał skargi z dnia 25 listopada 2024 r., zostanie ona rozpatrzona na podstawie tego oryginału; oraz

– odpowiedział na wniosek skarżącego o uzyskanie dostępu do skargi poprzez przekazanie mu jej w formie pliku PDF.

29 W tym względzie należy stwierdzić, że informacje te, przekazane przez EIOD skarżącemu, nie stanowią informacji o postępach w rozpatrywaniu skargi w rozumieniu art. 63 ust. 3 rozporządzenia 2018/1725.

30 Po pierwsze, za informacje o postępach w rozpatrywaniu skargi nie można uznać wszystkich informacji związanych z brakiem posiadania, a następnie odzyskaniem skargi z dnia 25 listopada 2024 r. W niniejszej sprawie dopuszczenie takiej kwalifikacji prowadziłoby do pominięcia pierwszego znaczenia terminu „postępy”, który zakłada pewien rzeczywisty rozwój w rozpatrywaniu skargi.

31 Po drugie, jak słusznie podnosi skarżący, samo podanie numeru akt i wskazanie, że skarga zostanie rozpatrzona, nie wskazuje na rzeczywiste postępy w rozpatrywaniu skargi.

32 Wynika z tego, że informacje przekazane przed dniem 26 lutego 2025 r., które nie odzwierciedlały rzeczywistych postępów w rozpatrywaniu skargi z dnia 25 listopada 2024 r., nie stały na przeszkodzie zapadnięciu dorozumianej decyzji. W konsekwencji w braku informacji o efektach lub postępach w rozpatrywaniu skargi w terminie przewidzianym w art. 63 ust. 3 rozporządzenia 2018/1725 dorozumiana decyzja odmowna zapadła po upływie tego terminu, czyli w dniu 26 lutego 2025 r.

33 Z powyższego wynika, że w momencie wniesienia skargi do Sądu przedmiot żądania stwierdzenia nieważności istniał.

Co do następczej bezprzedmiotowości żądania stwierdzenia nieważności w toku postępowania

34 Należy jednak zbadać, czy od momentu wniesienia skargi żądanie stwierdzenia nieważności zachowuje wciąż swój przedmiot.

35 Należy przypomnieć, że w rozpatrywanym przypadku niniejsze żądanie dotyczy stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji odmownej z dnia 26 lutego 2025 r.

36 Zgodnie z orzecznictwem przedmiot skargi musi istnieć, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego (zob. podobnie wyrok z dnia 21 stycznia 2021 r., Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 W tym względzie wydanie wyraźnej decyzji cofa dorozumianą decyzję (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 października 2014 r., Strack/Komisja, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, pkt 88, 89; z dnia 26 marca 2020 r., ViaSat/Komisja, T-734/17, niepublikowany, EU:T:2020:123, pkt 17).

38 Ze względu na jego retroaktywny charakter owo cofnięcie zaskarżonego aktu powoduje bezprzedmiotowość sporu (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 czerwca 2007 r., Wunenburger/Komisja, C-362/05 P, EU:C:2007:322, pkt 48, 49; z dnia 4 września 2018 r., ClientEarth/Komisja, C-57/16 P, EU:C:2018:660, pkt 45; z dnia 21 stycznia 2021 r., Leino-Sandberg/Parlament, C-761/18 P, EU:C:2021:52, pkt 33).

39 W takim przypadku rozpatrzenie skargi na dorozumianą decyzję nie może być uzasadnione ani celem polegającym na uniknięciu powtórzenia się badanej niezgodności z prawem, ani celem ułatwienia ewentualnych skarg odszkodowawczych, ponieważ cele te mogą zostać osiągnięte poprzez rozpatrzenie skargi na decyzję wyraźną (zob. postanowienie z dnia 11 lutego 2025 r., Reverbel/Komisja, T-178/24, EU:T:2025:173, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

40 W rozpatrywanym przypadku wydanie wyraźnej decyzji z dnia 16 kwietnia 2025 r. skutkowało cofnięciem dorozumianej decyzji z dnia 26 lutego 2025 r. Decyzja ta została wyeliminowana z porządku prawnego Unii Europejskiej i nie może już być przedmiotem skargi żądania stwierdzenia nieważności. Ponadto w następstwie wydania wyraźnej decyzji skarżący nie dostosował swoich żądań na podstawie art. 86 regulaminu postępowania. Należy zatem stwierdzić, że żądanie stwierdzenia nieważności jest skierowane wyłącznie przeciwko dorozumianej decyzji odmownej, która jednak przestała istnieć. W tych okolicznościach uchylenie zaskarżonej decyzji powoduje bezprzedmiotowość żądania stwierdzenia jej nieważności.

41 Prawdą jest, jak podnosi skarżący, że w wyraźnej decyzji z dnia 16 kwietnia 2025 r. potwierdzono poprzez jej treść oddalenie skargi wyrażone w zaskarżonej decyzji. Jednakże okoliczność ta nie stoi na przeszkodzie uchyleniu zaskarżonej decyzji, a tym samym następczej bezprzedmiotowości żądania stwierdzenia nieważności (zob. podobnie postanowienia: z dnia 19 lutego 2013 r., Beninca/Komisja, T-418/12, niepublikowane, EU:T:2013:75; z dnia 18 marca 2022 r., Saure/Komisja, T-232/21, niepublikowane, EU:T:2022:165).

42 W konsekwencji należy umorzyć postępowanie w przedmiocie żądań zmierzających do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie żądania odszkodowawczego

43 Skarżący utrzymuje zasadniczo, że doznał krzywdy spowodowanej uchybieniami EIOD powołanymi na poparcie żądania stwierdzenia nieważności. Te podnoszone uchybienia sprawiły, że skarżący znajdował się w sytuacji stałej niepewności i osłabiły jego pozycję we wszelkim postępowaniu sądowym przeciwko EUIPO.

44 EIOD kwestionuje argumenty skarżącego.

45 Zgodnie z art. 126 regulaminu postępowania, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna, Sąd może orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych.

46 W niniejszej sprawie Sąd, uznając, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, postanawia orzec bez dalszych czynności procesowych.

47 W tym względzie na podstawie art. 76 lit. d) regulaminu postępowania skarga powinna określać w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny podnoszone zarzuty, tak aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi. Ściślej

rzecz ujmując, aby spełnić te wymogi, żądanie odszkodowawcze musi zawierać elementy pozwalające wykazać bezprawność zachowania zarzucanego danej instytucji, rzeczywisty charakter szkody oraz istnienie związku przyczynowego między tym zachowaniem a podnoszoną szkodą (zob. wyrok z dnia 11 lipca 1996 r., International Procurement Services/Komisja, T-175/94, EU:T:1996:102, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

48 W niniejszej sprawie skarżący odsyła w swoim żądaniu odszkodowawczym do zarzutu podniesionego na poparcie żądania stwierdzenia nieważności. Twierdzi on ponadto, że EIOD zachowywał się w sposób niezgodny z prawem ze wszystkich powodów wskazanych w argumentacji przedstawionej w żądaniu stwierdzenia nieważności.

49 Należy przypomnieć kontekst, w jaki wpisuje się to żądanie odszkodowawcze. Dorozumiana decyzja z dnia 26 lutego 2025 r. skutkowała oddaleniem skargi z dnia 25 listopada 2024 r. Uznawszy, że owo oddalenie było niezgodne z prawem, w dniu 2 marca 2025 r. skarżący wniósł skargę do Sądu na tę dorozumianą decyzję. Następnie, ze względu na wydanie wyraźnej decyzji z dnia 16 kwietnia 2025 r., zaskarżona decyzja została wyeliminowania z porządku prawnego. Nie ma wątpliwości co do tego, że oddalenie skargi jest obecnie zapewnione w wyraźnej decyzji z dnia 16 kwietnia 2025 r. Jednakże ta ostatnia decyzja nie jest przedmiotem skargi do Sądu, ponieważ żądania skarżącego w tym względzie nie zostały dostosowane.

50 Z powyższego wynika, że skarżący, który musi wykazać podnoszoną przez siebie niezgodność z prawem, poprzestaje na odesłaniu do argumentów skierowanych przeciwko zaskarżonej decyzji, która przestała istnieć. W braku innych dowodów lub wyjaśnień przedstawionych przez skarżącego Sąd nie jest w stanie zrozumieć, w jaki sposób mógłby przeanalizować zgodność z prawem oddalenia skargi z dnia 25 listopada 2024 r. wyłącznie na podstawie zaskarżonej decyzji, która została wyeliminowana z porządku prawnego Unii.

51 W tym kontekście takie ogólne odesłanie nie wskazuje bowiem dokładnie niezgodności z prawem zachowania zarzucanego EIOD. W tym względzie należy przypomnieć, że do Sądu nie należy, jeżeli żądanie odszkodowawcze zostało złożone wraz z żądaniem stwierdzenia nieważności, wyszukiwanie i ustalanie w poszczególnych zarzutach przedstawionych na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności tych spośród nich, które strona skarżąca zamierzała wskazać jako stanowiące podstawę żądania odszkodowawczego (zob. postanowienie z dnia 11 stycznia 2012 r., Ben Ali/Rada, T-301/11, niepublikowane, EU:T:2012:4, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 W konsekwencji żądanie odszkodowawcze nie jest zgodne z wymogiem jasności i precyzji, o którym mowa w art. 76 lit. d) regulaminu postępowania. Należy zatem odrzucić je jako oczywiście niedopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

53 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W przypadku umorzenia postępowania art. 137 regulaminu postępowania przewiduje, że Sąd rozstrzyga o kosztach według uznania.

54 W niniejszym wypadku należy zauważyć, że to brak poinformowania przez EIOD w wyznaczonym terminie o postępach rozpatrywania skargi skłonił skarżącego do wniesienia niniejszej skargi na dorozumianą decyzję oddalającą jego skargę.

55 W powyższych okolicznościach Sąd uznaje, że należy obciążyć EIOD kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

postanawia, co następuje:

1) Postępowanie w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności zostaje umorzone.

2) Żądanie odszkodowawcze zostaje odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne.

3) Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez WS.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 25 marca 2026 r.

Sekretarz
V. Di Bucci

Prezes
K. Kecsmár